

ΕΤΟΣ 65ov

25 Ιουτίου 2017

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 26 (3343)

ΚΑΤΑΛΛΑΓΗ ΜΕ ΤΟΝ ΘΕΟ ΧΑΡΗ ΣΤΟΝ ΘΕΑΝΘΡΩΠΟ

Ἡ σημερινή περικοπή ἀπό τήν πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολή, ἀδελφοί, μᾶς μιλάει γιὰ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο δικαιωθήκαμε καὶ σωθήκαμε. Ἡ πίστη στὸν Χριστὸ μᾶς δικαίωσε καὶ μεσίτης ἀψευδής γιὰ ἐμᾶς πρὸς τὸν Θεὸ εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Διὰ τοῦ σταυρικοῦ θανάτου τοῦ Χριστοῦ ἀγαπηθήκαμε μὲ τὸν Θεό. Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ μᾶς σώζει δωρεάν, συμφιλιωμένους μὲ τὸν Θεὸ καὶ τώρα ζεῖ ἐνδοξος στοὺς οὐρανοὺς, χωρὶς πλέον νὰ ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ πεθάνει. Μένει σ' ἐμᾶς ν' ἀνταποκριθοῦμε στὴν πρόσκλησή του.

Πίστη στὸν Χριστό: ἐλεύθερα ἐπιλέγεις

Πιστεύοντας στὸν Χριστὸ ὁ ἄνθρωπος, δηλαδὴ ἐμπιστευόμενος τὸν Χριστό, στέκει πλέον σὲ μιά πνευματικὴ κατάσταση χάριτος. Δέν τρέμει τὸν Θεό, τὸν ἀγαπάει καὶ ἀπολαμβάνει ἤδη ἀπὸ ἐδῶ, μέσα στὴν Ἐκκλησίᾳ του, τὴ δόξα του.

Διὰ τῆς παρακοῆς στὴν ἐντολή τοῦ Θεοῦ πέσαμε στὸν λῆκκο τοῦ θανάτου. Μπῆκε στὴ ζωὴ μας ὁ θάνατος, ἡ φθορά. Στέλνει ὁ Πατέρας τὸν μονογενῆ τοῦ Υἱό, ἐνδεδυμένο τὴν πτωχὴ ἀνθρώπινη φύση μας, ἀπαλλαγμένη ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, καὶ μᾶς γιατρεύει ἀπὸ τὸ τραῦμα τῆς πτώσης, διὰ τοῦ σταυροῦ καὶ τῆς ἀναστάσεώς του. Ἀναλαμβάνεται στοὺς οὐρανοὺς καὶ στέλνει στὴν Ἐκκλησίᾳ του τὸ πανάγιον Πνεῦμα, τὸ ὁποῖο συνεργάζεται μὲ ὅσους τὸ θέλουν, στὸ ἔργο τῆς σωτηρίας τους. Ἔτσι ὁ Χριστὸς μᾶς προσλαμβάνει, μᾶς συνοδεύει στὴ δική μας σταύρωση, δηλ. παθῶν, ἐπιθυμιῶν καὶ λογισμῶν· στὴ δική μας ταφή, δηλ. παύση τοῦ μετεωρισμοῦ τοῦ νοῦ, «ἀκίνητοποίησή» του στὸν σταυρὸ τῆς προσευχῆς καὶ ἐγκλεισμός του στὸν νάρθηκα τῆς καρδιάς, ἀλλὰ καὶ στὴ δική μας ἀνάσταση καὶ συνανάσταση μαζί του, δηλ. εὔρεση τῆς χάριτος στὴν καρδιά καὶ ναοποίηση τοῦ ὅλου ἀνθρώπου.

Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα ὁ καθένας διαλέγει ἐλεύθερα τὸν δρόμο τῆς ζωῆς του: μὲ τὸν Χριστὸ ἢ χωρὶς Αὐτόν. Στὴν Ἱστορία φαίνεται καθαρά ἡ τυπικὴ –ἀπλῶς στά

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ρωμ. ε' 1-10)

Ἡ συμφιλίωση μέ τόν Θεό

Ἀδελφοί, δικαιοθέντες ἐκ πίστεως εἰρήνην ἔχομεν πρός τόν Θεόν διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ καί τήν προσαγωγήν ἐσχίκαμεν τῇ πίστει εἰς τήν χάριν ταύτην ἐν ἣ ἐστήκαμεν, καί κανχώμεθα ἐπ' ἐλπίδι τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ. Οὐ μόνον δέ, ἀλλά καί κανχώμεθα ἐν ταῖς θλίψεσιν, εἰδότες ὅτι ἡ θλίψις ὑπομονήν κατεργάζεται, ἡ δέ ὑπομονή δοκιμήν, ἡ δέ δοκιμή ἐλπίδα, ἡ δέ ἐλπίς οὐ κατασχύνει, ὅτι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐκκέχεται ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν διὰ Πνεύματος Ἁγίου τοῦ δοθέντος ἡμῖν. Ἔτι γάρ Χριστός ὄντων ἡμῶν ἀσθενῶν κατὰ καιρόν ὑπὲρ ἀσεβῶν ἀπέθανε. Μόλις γάρ ὑπὲρ δικαίον τις ἀποθάνειται· ὑπὲρ τοῦ ἀγαθοῦ τάχα τις καί τολμᾷ ἀποθάνειν. Συνίστησι δέ τήν ἑαυτοῦ ἀγάπην εἰς ἡμᾶς ὁ Θεός, ὅτι ἔτι ἁμαρτωλῶν ὄντων ἡμῶν Χριστός ὑπὲρ ἡμῶν ἀπέθανε. Πολλῶ οὖν μᾶλλον δικαιοθέντες νῦν ἐν τῷ αἵματι αὐτοῦ σωθησόμεθα δι' αὐτοῦ ἀπό τῆς ὀργῆς. Εἰ γάρ ἐχθροὶ ὄντες κατηλλάγημεν τῷ Θεῷ διὰ τοῦ θανάτου τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, πολλῶ μᾶλλον καταλλαγέντες σωθησόμεθα ἐν τῇ ζωῇ αὐτοῦ.

ἴδια χωροχρονικά πλῆαισα– συμπόρευση ἐκείνων πού ἐμπιστεύονται τόν Χριστό καί ἐκείνων πού συστηματικά τόν ἐχθρεύονται καί τόν διώκουν: προξενοῦν πειρασμούς, ἐναντιώσεις καί τραύματα στό σῶμα του, τήν Ἐκκλησία, τήν ὁποία ὡστόσο οἱ πύλεις τοῦ Ἄδην δέν θά κυριεύσουν, κατὰ τήν ἀψευδή ὑπόσχεση τοῦ Ἰδιοῦ τοῦ Χριστοῦ στόν διάλογο μέ τόν Πέτρο, ἀμέσως μετά τή σωτήρια ὁμολογία τοῦ τελευταίου. Οὐσιαστικά δύο ἀσύμβατοι τρόποι ὑπαρξης.

Δρόμος σπαρμένος μέ θλίψεις, ἀλλῆ καί εὐλογίες

Ὁ Παῦλος καί προειδοποιεῖ γιά τή συνάντησή μας μέ τίς ποικίλες θλίψεις, ἀλλῆ καί καυχίεται –ὅπως λέει– γι' αὐτές. Ὅχι προφανῶς μιλιώντας γιά νοσηρῆ ἐπιδίωξη τῶν θλίψεων, πολλῆς φορές γιά νά ἠρωποποιεῖται κανείς, σύμπτωμα συχνό στίς μέρες μας. Μιλάει γιά τίς ἀκούσιες κυρίως θλίψεις πού ἔρχονται ὡς θεραπευτική «μάστιγα» τοῦ Θεοῦ πού ἀγαπάει τό παιδί του καί τίς ἐπιτρέπει γιά νά κατευνασθεῖ τό ἀγέρωχο φρόνημα τῆς καρδιάς του καί νά γεννηθεῖ ἡ ζωηφόρος εὐλογημένη ὑπομονή, γέννημα καί γεννήτρα πολλῶν ἀρετῶν. Ὑπ' αὐτή τήν ἔννοια καυχίεται γιά τίς θλίψεις του ὁ Ἀπόστολος.

Μέσα σέ μιά κοινωνία ἀνθρώπων πού ἔχουν σέ μεγάλο βαθμό μεταῖλαχθεῖ σέ νευρόσπαστα ἀνυπόμονα ὄντα –ἀλλῆστε παντοῦ ἐκθειάζεται ἡ ταχύτητα–, ἡ μαθητεία τοῦ χριστιανοῦ στήν ἐν Χριστῷ ὑπομονή ἀποδεικνύεται μεγάλος σταυρός. Μήν ξεχνοῦμε ὅτι αἴτημα τῶν πολιτικῶν ὄλων τῶν χώρων εἶναι τό «ἐδῶ καί τώρα», ἀλλῆ χωρίς κόπο καί μόχθο. Δέν εἶναι καταδικαστέο αὐτό. Μεταγράφει τόν ὑπόρρητο καί ὑποκάρδιο πόθο τοῦ Ἀνθρώπου νά κορεσθεῖ μέ τήν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, νά σαββατίσει αἰωνίως –νῦν καί αἰεῖ– στή βασιλεία του, ἀλλῆ χωρίς τίς προϋποθέσεις. Μία ἀπό αὐτές εἶναι ἡ ὑπομονή.

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, ἀφοῦ ἐδικαιωθήκαμε διὰ τῆς πίστεως, ἔχομεν εἰρήνην μέ τόν Θεόν διὰ τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, διὰ τοῦ ὁποίου ἔχομεν διὰ τῆς πίστεως καί τήν εἴσοδον εἰς τήν χάριν αὐτήν, εἰς τήν ὁποίαν στεκόμεθα, καί καυχώμεθα διὰ τήν ἐλπίδα μας εἰς τήν δόξαν τοῦ Θεοῦ. Ὅχι μόνο αὐτό, ἀλλά καυχώμεθα καί διὰ τās θλίψεις, διότι γνωρίζομεν ὅτι ἡ θλίψις παράγει ὑπομονήν, ἡ δέ ὑπομονή δοκιμασμένον χαρακτήρα, ὁ δέ δοκιμασμένος χαρακτήρ ἐλπίδα, ἡ δέ ἐλπίς δέν ντροπιάζει, διότι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ εἶναι χυμένη στίς καρδιές μας διὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου πού μᾶς ἐδόθηκε. Διότι ὅταν ἐμεῖς εἴμεθα ἀκόμη ἀδύνατοι, ὁ Χριστός ἐπέθανε κατά τόν ὠρισμένον καιρόν ὑπέρ τῶν ἀσεβῶν. Διότι μετὰ δυσκολίας θά πεθάνῃ κανεῖς δι' ἓνα δίκαιον· διὰ τόν ἀγαθόν ἴσως νά τολμήσῃ κανεῖς νά πεθάνῃ. Ὁ Θεός ὁμως ἀποδεικνύει τήν ἀγάπην του σ' ἐμᾶς μέ τό ὅτι, ἐνῶ ἐμεῖς εἴμεθα ἀκόμη ἁμαρτωλοί, ὁ Χριστός ἐπέθανε γιά μᾶς. Πολύ περισσότερον λοιπόν ἀφοῦ ἐδικαιωθήκαμε τώρα διὰ τοῦ αἵματός του, θά σωθοῦμε δι' αὐτοῦ ἀπό τήν ὀργήν. Διότι ἐάν, ὅταν εἴμεθα ἐχθροί, συμφιλιωθήκαμε μέ τόν Θεόν διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Υἱοῦ του, πολύ περισσότερον, ἀφοῦ συμφιλιωθήκαμε, θά σωθοῦμε διὰ τῆς ζωῆς του.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

Ὁ διάβολος βιάζεται, ὁ Θεός ἔχει ἐξαντλητική ὑπομονή καί μᾶς τή μαθαίνει ἄν ἀφεθοῦμε στά χέρια του. Ὁ ὑπομένων γεμίζει ἀδιάψευστη ἐλπίδα καί δέν ντροπιάζεται, ἴσως ὁ Παῦλος. Εἶναι τό Ἅγιο Πνεῦμα πού τότε ἐπιρρέει βροχῆ χάριν σ' αὐτόν πού ὑπέμεινε μέχρι τέλους. Μέσα στήν Ἐκκλησία ικανοποιοῦνται οἱ πόθοι μας, ὅσοι μᾶς πρέπουν. Γευόμενοι τόν μουσικό οἶνο τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ἀγιαζόμαστε καί γινόμαστε κάποιοι καίρια σκεύη καί γιά τό διακόνημα τοῦ πολιτικοῦ ἄνδρα, προσθέτοντας στήν Πολιτική τόν χαρακτήρα τῆς ἐντιμης ἱερατικῆς ἀφοσιώσεως πού τῆς λείπει γενικά, δυστυχῶς. Δέν ἔχει δηλαδή θεολογική βάση νά τή στηρίξει, γι' αὐτό καί συχνά ἀποτυγχάνει, ἀναλαμβάνοντας ὡς καί ρόλους παραπειστικούς. Ἴδού λοιπόν, τό σκάμμα τοῦ πνευματικοῦ ἀγώνα μέσα στήν Ἐκκλησία, πεδίο λαμπρό γιά μεταστροφή καί προπαρασκευῆ πολιτικῶν πού σέβονται τό χάρισμά τους.

Ὁ Χριστός πέθανε γιά ἁμαρτωλοῦς

Τολμάει ἄνθρωπος νά πεθάνει γιά δικαίους καί ἐναρέτους μήπως; Ἴσως, σπανιότατα. Γιά ιδέες ἐπίσης κάποιοι μπορεῖ νά πεθάνουν, ἀποδεικνύει ἡ ἱστορία. Ἀλλά γιά ἁμαρτωλοῦς καί ἄδικους; Ποιά ἡ «ἠλογική» μιᾶς τέτοιας πράξης, ἀλλά πού ἀποδεικνύεται ἡ Πράξη ἐκείνη ἡ ὁποία ἀλλοίωσε τόν ροῦ τῆς ἱστορίας δίχως ἐπιστροφή; Εἶναι ἡ τρέλλα τῆς ἀγάπης.

25 Ἰουνίου 2017: ΚΥΡΙΑΚΗ Γ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Ἀπόδοσις τοῦ γενεσίου τοῦ Προδρόμου. Φεβρωνίας ὁσιομάρτυρος († 304).

Ὅρεντίου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ μαρτύρων.

Ἦχος: β΄ – Ἐωθινόν: Γ΄ – Ἀπόστολος: Ρωμ. ε΄ 1-10 – Εὐαγγέλιον: Μαθθ. στ΄ 22-33.

Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 2 Ἰουλίου, Δ΄ Ματθαίου.

Ἀπόστολος: Ἐβρ. θ΄ 1-7 – Εὐαγγέλιον: Μαθθ. ν΄ 5-13.

Ἦταν φυλακισμένος ὁ ἄνθρωπος γιὰ ἀμέτρητα χρέη, καὶ ἔρχεται κάποιος πού ὁ ἐγκάθειρκτος δέν γνωρίζει, πληρώνει τὰ χρέη του καὶ τὸν ἐλευθερώνει. Τοῦ ὑπόσχεται κιόλας, σάν σέ πολὺ φίλο του, ὅτι ὅποτε βρεθεῖ σέ παρόμοιες δυσκολίες καὶ τὸν φωνάζει μέ ὄλη τὴν ὀρεκτικὴ δύναμη τῆς ψυχῆς του, ἄς κατευθύνεται ἡ ὄρεξη μόνον σ' Ἐκείνον, Ἐκείνος πάντοτε θά τὸν ἐλευθερώνει. Εἶναι Αὐτός, ἀδελφοί, πού ἔρχεται μέσα μας κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, εἰδικά τὴν ὥρα πού λειτουργοῦμασε, καὶ συντρίβει τὰ κλεῖθρα τοῦ θανάτου ἀνασταίνοντάς μας, ὁ Χριστός.

Ἄρχιμ. Ἐ. Τ.

Νέα ἔκδοσις ἀπὸ τὴν Ἀποστολικὴ Διακονία

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

Γένεσις - Ἔξοδος - Λευϊτικόν - Ἀριθμοί

**Δευτερονόμιο - Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ - Κριταὶ καὶ Ρούθ - Α΄ Βασιλειῶν
- Β΄ Βασιλειῶν - Γ΄ Βασιλειῶν (Κείμενο - Μετάφρασις - Ἀνάλυσις - Σχόλια)**

**ὑπὸ Ἱερεμίου Φούντα, Μητροπολίτου Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως,
Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.**

➔ **Κυκλοφορήθηκε καὶ ὁ δέκατος τόμος: Γ΄ Βασιλειῶν**

➔ **Ἡ ἔκδοσις τῆς σειρᾶς συνεχίζεται**

Παρακολουθήστε τὸ Πρόγραμμα τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (www.ecclesia.gr)

ΟΜΙΑΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΠΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καὶ ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου), Ἀθήνα. Προηγείται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στὴν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καὶ θά ὀμιλεῖ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶν 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Λευθουσιῶν: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξις, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίτισις, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ' ὄλο τὸν κόσμον μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr